

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Zonkovou, ve věci

žalobce: M. S. V.
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2024 č. j. OAM-16293-17/TP-2024,
o povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Napadené rozhodnutí, žaloba

- Žalobou ze dne 7. 1. 2025 došlou soudu dne 7. 1. 2025 domáhal se žalobce, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-16293-17/TP-2024 ze dne 26. 11. 2024, kterým byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
- Svou žalobu odůvodnil tím, že žije v ČR od raného dětství, je zde plně integrován, má zde svoji nejbližší rodinu. Posledních několik let má závažné zdravotní problémy se srdcem a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

plicemi, potřebuje pravidelnou lékařskou pomoc. Přiznání trvalého pobytu by mu umožnilo být účasten na veřejném zdravotním pojištění a zajištění léčby jeho onemocnění. Také nadále nepředstavuje nebezpečí veřejného pořádku, od uložení posledního trestu uplynuly již 2 roky a osvědčil se ve zkušební době. Nyní žije řádný život a pečuje o svoji matku.

3. Žalobce je přesvědčen, že nepředstavuje nebezpečí veřejnému pořádku a že napadené rozhodnutí s ohledem na jeho rodinnou situaci a onemocnění a potřebu účasti na veřejném zdravotním pojištění má nepřiměřené negativní dopady do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, nesprávně vyhodnotil závěr o důvodnosti nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem, nesprávně posoudil přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, nedostatečně zjistil skutkový stav, což činí jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti nezákonné.
4. Žalobce konstatuje, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech vyplývajících ze zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, příslušných právních předpisů Evropské unie a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Stanovisko žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, což vyjádřil podáním ze dne 14. 2. 2025. Uvedl, že trvá na svém závěru, že v případě žalobce existuje i nadále důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce na území opakovaně páchal úmyslné trestné činy, a to již od roku 1997, ukládané tresty, a to včetně nepodmíněného trestu odnětí svobody, na něj zjevně neměly žádný výchovný účinek. V době vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce naposledy odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, za což byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu Praha-západ č.j. 17 T 124/2022-86 ze dne 30. 11. 2022 k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců se zkušební dobou do 30. 12. 2024 a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 30. 12. 2022. Žalovaný rozhoduje podle stavu věci ke dni vydání rozhodnutí. V době vydání napadeného rozhodnutí tedy dosud běžela zkušební doba podmíněného trestu odnětí svobody a rovněž i trest zákazu činnosti nebyl vykonán. Pokud tedy žalobce v žalobě uvedl, že se již osvědčil, nebylo tomu tak.
6. Navíc si žalovaný k ověření aktuální situace vyžádal dne 13. 2. 2025 výpis z Rejstříku trestů a zjistil, že v něm figuruje nové odsouzení. Žalobce byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Příbram ze dne 19. 12. 2024, který nabyl právní moci 29. 1. 2025, a to tentokrát za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, odsouzen byl k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 280 hodin. Lze se důvodně domnívat, že žalobce porušil dříve uložený trest zákazu řízení motorových vozidel. Odsouzení pro uvedený trestný čin sice nebylo důvodem zamítnutí žádosti, jednoznačně však vypovídá o tom, že žalobce nehodlá nadále respektovat ani zákony České republiky, a ani rozhodnutí soudů, taktéž je tím vyvráceno jeho tvrzení o vedení řádného života. Rovněž ze zvoleného trestu vyplývá, že zdravotní stav žalobce nemůže být nikterak závažný, když umožňuje uložení trestu obecně prospěšných prací.

7. Žalovaný při svém rozhodování dostatečně zjistil skutkový stav a lze tedy plně odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Jednání žalovaného představuje opakované narušení veřejného pořádku, jeho jednáním byla v minulosti naplněna skutková podstata několika úmyslných trestných činů. Z důvodů odsouzení za trestnou činnost byl žalobci v roce 2015 zrušen trvalý pobyt, ani to jej však od páčání další trestné činnosti neodradilo. Lze zopakovat, že k poslednímu odsouzení (v době vydání rozhodnutí) došlo v důsledku toho, že žalobce řídil osobní automobil pod vlivem alkoholu, čímž narušil veřejný pořádek a s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti existuje nebezpečí narušení veřejného pořádku i do budoucna. Osoby, které řídí pod vlivem alkoholu, ohrožují sebe i ostatní účastníky silničního provozu a je jimi způsobeno velké procento dopravních nehod, což je v napadeném rozhodnutí rovněž uvedeno. Chování, kterého se dopustil žalobce tak ohrožuje celou společnost. Tvrdí-li žalobce, že v posledních letech má zdravotní potíže, užíváním alkoholu ukazuje rovněž na svůj postoj k péči o své zdraví.
8. Co se týká posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, toto bylo provedeno dostatečně pečlivě a podrobně. Je třeba připomenout, že v případě žalobce se jedná o žádost o trvalý pobyt, tedy o nejvyšší pobytové oprávnění, jaké je možné v ČR získat, a na posuzování těchto žádostí je z logiky věci třeba klást vyšší nároky. S ohledem na bohatou trestní minulost musel žalobce počítat s tím, že jeho protiprávní chování může mít negativní vliv při rozhodování o jeho pobytovém oprávnění. Zcela jistě nebylo úmyslem zákonodárce „odměňovat“ osoby, které ohrožují zájmy společnosti, udělením nejvyššího pobytového oprávnění, tedy trvalého pobytu. Je třeba dodat, že v případě žalobce nedojde k žádnému negativnímu dopadu na jeho oprávnění pobývat na území ČR. Je třeba zopakovat, že žalobce jako občan státu Evropské unie je oprávněn na území ČR pobývat bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, taktéž nepotřebuje pobytové oprávnění k tomu, aby na území mohl vykonávat výdělečnou činnost.

Zjištění ze správního spisu

9. *Žádostí ze dne 5. 6. 2024, kterou žalobce podal u žalovaného dne 6. 6. 2024, požádal žalobce o povolení k trvalému pobytu občana Evropské unie. Uvedl, že se narodil v Ruse, v Bulharsku má státní občanství Bulharska. Naposledy vstoupil na území České republiky dne 26. 3. 1972. Podává žádost po dvou letech nepřetržitého pobytu, nejméně 1 rok je rodinným příslušníkem občana EU s trvalým pobytem na území nebo občana ČR, který je k trvalému pobytu na území přihlášen. Uvedl, že dříve pobýval v České republice po dobu delší než 3 měsíce od 26. 3. 1972 do 23. 6. 2015, v X, účelem pobytu byl trvalý pobyt. V části V. žádosti věnované zaměstnání neuvedl žádné zaměstnání před příjezdem do České republiky v zahraničí, rovněž neuvedl žádného současného zaměstnavatele na území České republiky. V části VI. rodinní příslušníci uvedl děti žadatele: a to dceru M. (ročník X, státní občanství české), syna M. (ročník X, státní občanství české), dceru K. (ročník X, státní občanství slovenské adresa X). Otec S. (státní občanství bulharské) zemřel, matka M. V., ročník X, státní příslušnost česká, žije na adrese V. X O.*
10. Součástí správního spisu je *rodný list dcery žalobce K. V. (roč. X), Nájemní smlouva ze dne 17. 9. 2012 a předpis měsíční úhrady za užívání bytu platný k 1. 7. 2024, informace z katastru nemovitostí, z nichž plyne, že žalobce je spoluúživatelem bytu na adrese uvedené v záhlaví,*

kdy pronajímatelem (a vlastníkem objektu) je společnost Jasná zpráva, a.s. a nájemcem paní M. V.

11. Dne 17. 6. 2024 byl doručen žalovanému dopis žalobce, v němž sdělil osobní informace ke své osobě. Uvedl, že se narodil v Bulharsku ve městě X. Jako osmiměsíční dítě byl adoptován bulharskými rodiči žijícími trvale v X, v tehdejší Československu. Své biologické rodiče nepoznal. Prožil zde dětství, rovněž zde získal základní a středoškolské vzdělání. Je vyučený automechanik. Kromě bulharského občanského průkazu měl od roku 1973 i český trvalý pobyt pro cizince, do Bulharska jezdil sporadicky, ani bulharský jazyk dobře neovládá. Žil u rodičů, pak se oženil, manželství nevydrželo, rozvedl se. Z druhého vztahu má dceru K., o kterou se staral, dokonce ji měl v péči. Mají spolu dodnes úzký kontakt. Bohužel se pro něj pak stala „fatální“ událost, která změnila jeho život, dostal se do vězení, zasloužený trest si odpykal, všeho nekonečně lituje. V té době mu byl odebrán trvalý pobyt v ČR, i když zde od roku 1972 žil a žádné vazby na Bulharsko nemá. Chápe, že to byl svým způsobem trest za jeho „selhání“, ale bez trvalého pobytu je de facto člověk bez domova. Bez práva na zdravotní pojištění, na stálý pracovní poměr. Nechtěl zatěžovat svoji starou matku svými starostmi, ale byla doba, kdy ztratil zájem o sebe, o okolí, neměl smysl žít. Naštěstí je nyní u své matky, která jej k sobě přihlásila k trvalému bydlení. Je vážně nemocný (infarkt, voda na plicích...). Chtěl by se vyléčit, pracovat a být užitečný, proto prosí o pochopení a navrácení svého trvalého pobytu.
12. Z výpisu evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 4. 7. 2024 plyne, že žalobce je státní příslušnosti Bulharsko, bez povolení k pobytu, právně způsobilý, rozvedený, nevýdělečně činný. Od 15.3. 2016 mu bylo zrušeno oprávnění k trvalému pobytu občana EU.
13. V opisu z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 4. 7. 2024 je uvedeno 8 záznamů o odsouzení žalobce:
 - i. Rozhodnutí Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 13 T 29/1997 ze dne 25. 3. 1997, pro trestný čin dle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákona, § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákona, § 241 odst. 1 písm. b), odst. 2 - § 8 odst. 1 tr. zákona - trest: podmíněný trest odnětí svobody na dva roky se stanovením zkušební doby; trest následně změněn na nepodmíněný trest odnětí svobody, ze kterého byl žalobce podmíněně propuštěn dne 26. 11. 2001 se stanovením zkušební doby v trvání 5 let; žalobce se osvědčil dne 24. 1. 2007; trest propadnutí věci;
 - ii. Rozhodnutí Okresního soudu v Opavě sp. zn. 4 T 207/97 ze dne 10. 11. 1997, pro trestný čin dle § 247 odst. 1 písm. a), b) – § 8 odst. 1 tr. zákona, § 257 odst. 1 tr. zákona, trest: podmíněný trest odnětí svobody na 4 měsíce, se stanovením zkušební doby do 19. 11. 1998; na uvedené se vztahovala amnestie dne 3. 2. 1998,
 - iii. Rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 36 T 14/98 ze dne 30. 4. 1999, pro trestný čin dle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona, § 9 odst. 2 tr. zákona, trest: nepodmíněný trest odnětí svobody na 4 roky se zařazením do věznice s ostrahou, žalobce byl podmíněně propuštěn dne 26. 11. 2001 se stanovením zkušební doby v trvání 5 let; žalobce se osvědčil dne 24. 1. 2007; trest propadnutí věci;
 - iv. Rozhodnutí Okresního soudu v Karvině – pobočka Havířov sp. zn. 101 T 204/2011 ze dne 22. 10. 2011, pro trestný čin dle § 196 odst. 1 tr. zákona, úmysl, trest:

podmíněný trest odnětí svobody na 7 měsíců se stanovením zkušební doby do 22. 4. 2013 v trvání 18 měsíců, na uvedené se vztahovala amnestie dne 1. 1. 2013,

- v. Rozhodnutí Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 15 T 119/2012 ze dne 8. 10. 2012 ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě č.j. 3 To 44/2012 – 297 ze dne 5. 12. 2012, pro trestný čin dle § 358 odst. 1 tr. zákona, úmysl, § 145 odst. 1 tr. zákona, úmysl, trest: nepodmíněný trest odnětí svobody 36 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, byl vykonán dne 7. 3. 2017; opatření zabránění věci nebo majetkové hodnoty;
- vi. Rozhodnutí Okresního soudu Praha – západ sp. zn. 2 T 108/2014 ze dne 28. 7. 2014, pro trestný čin dle § 196 odst. 1 tr. zákona, nedbalost, trest: podmíněný trest odnětí svobody na 3 měsíce se stanovením zkušební doby do 16. 11. 2015 v trvání 15 měsíců, se stanovením přiměřených povinností,
- vii. Rozhodnutí Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 15 T 181/2014 ze dne 6. 10. 2014, rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 7 To 369/2014 ze dne 23. 1. 2015, pro trestný čin dle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákona, úmysl, trest: nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců se zařazením k výkonu trestu do věznice s ostrahou; současně byl zrušen trest dle rozhodnutí uvedeného pod bodem 6), trest vykonán dne 7. 9. 2017,
- viii. Rozhodnutí Okresního soudu Praha - západ sp. zn. 17 T 124/2022 ze dne 30. 11. 2022, pro trestný čin dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona, úmysl, trest: podmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců se stanovením zkušební doby 24 měsíců do 30. 12. 2024, zákaz činnosti na 24 měsíců – zákaz řízení motorových vozidel.

14. Součástí spisu jsou písemná vyhotovení rozhodnutí týkající se odsouzení uvedeného pod bodem v.). *Trestním příkazem Okresního soudu Praha - západ č.j. 17 T 124/2022 - 86 ze dne 30. 11. 2022* byl žalobce uznán vinným přechinem ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na 24 měsíců. Rozhodnutí nabylo právní moci a vykonatelnosti dne 30. 12. 2022. Protiprávní jednání žalobce spočívalo v tom, že „dne 28.10. 2022 nejméně kolem 17:00 hodin řídil v katastru města Černošice ve směru jízdy na Prahu, ulicí Karlštejskou, soudní okres Praha – západ, osobní motorové vozidlo značky Škoda Fabia... máje po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů v krvi nejméně 1,41 g/kg alkoholu, v důsledku čehož nebyl bezpečně ovládat řízení tohoto motorového vozidla, přičemž vlivem požitého alkoholu se plně nevěnoval řízení tohoto vozidla, nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla, předpokládanému a dopravně-technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, načež po projetí do levotočivé zatáčky přejel v 5 km silnice II. třídy č. 115 s vozidlem vpravo mimo vozovku do travnatého příkopu, kde vozidlo převrátil na pravý bok a následně pohybem vozidla došlo k přetočení vozidla do protisměru na silnici, kde zůstal s vozidlem stát...“; tj. vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, přičemž takovým činem způsobil dopravní nehodu.
15. Ve výpisu z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 20. 11. 2024 je uvedeno 6 záznamů o odsouzení žalobce, a to těch, které jsou specifikována shora pod body i., iii., v., vi., vii., viii.

16. Žalobci bylo *dne 14. 10. 2024* umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, tohoto využil, doložil do spisu 19 stran O2 jako potvrzení o tom, že je na území ČR. Dále žalobce již neměl, co by k žádosti dodal. Součástí spisu je tak vyúčtování služeb O2 za 23. 2. 2024 do 22. 9. 2024.
17. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 26. 11. 2024 žádost žalobce zamítl dle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je důvodné nebezpečí, že by účastník mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 11. 12. 2024.

Posouzení soudem

18. Soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 30 dnů po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále v textu jen „zákon o pobytu cizinců“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tedy ke dni 26. 11. 2024 (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy oba účastníci byli vyzváni, nechť se k tomuto postupu vyjádří, se ve stanovené lhůtě nevyjádřili; soud tak má zato, že s tímto postupem soudu souhlasili.
19. Žaloba není důvodná.
20. Žalobce v žalobě obecně napadá správnost napadeného rozhodnutí, kdy konkrétně má zato, že nepředstavuje nebezpečí veřejnému pořádku a dále že napadené rozhodnutí má neproměřené dopady do jeho rodinného a soukromého života. Konkrétní důvody nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, resp. s jeho dílčími závěry, neformuloval. Obecnost žalobních bodů sice nevede k jejich neprojednatelnosti, avšak předurčuje míru obecnosti soudního přezkum; míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry předjímá, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42).
21. Podle ust. § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
22. Podle čl. 27 odst. 1 směrnice 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států („pobytová směrnice“), s výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů

veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

23. Podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
24. K vymezení pojmu veřejný pořádek a výkladu citovaných ustanovení soud odkazuje na závěry vyjádřené v judikatuře, které byly shrnuty např. v rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 5 A 119/2015 – 54 ze dne 8. 12. 2017 (body 27, 30, 31 odůvodnění):
25. „Pojem *veřejný pořádek* je klasickým neurčitým právním pojmem, který lze v nejobecnější rovině vymezit jako soubor pravidel a zásad chování, které definují způsob a organizaci společenského života v České republice. V harmonizovaném cizineckém zákoně však výklad tohoto pojmu podléhá působení unijních právních norem i judikatuře Soudního dvora (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, kde je podrobně shrnuta i judikatura Soudního dvora; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Stanovená kritéria pro posuzování uplatnění výhrady veřejného pořádku lze v kontextu čl. 27 pobytové směrnice a citovaného rozsudku shrnout následovně: výhrada musí být vykládána restriktivně, neboť představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob; výhrada předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti; aplikace výhrady musí být v souladu se zásadou přiměřenosti; aplikace výhrady musí být založena výlučně na osobním chování posuzované osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti; odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná; předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.
26. V rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, Nejvyšší správní soud srovnal intenzitu zásahu do práv cizince v případě (i) správního vyhoštění a (ii) zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Na základě podrobného rozboru unijní právní úpravy a související judikatury dopěl k závěru, že „[v]eřejný pořádek zahrnuje krom norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské, přičemž pro naplnění dispozice ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců postačuje jejich porušení nižší intenzity, je-li dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Takovým jednáním tak může být i nemorální jednání napadající sám účel zákona o pobytu cizinců, tedy i snaha o získání povolení k trvalému pobytu na základě účelově učiněného prohlášení o uznání otcovství. Toto jednání je samo o sobě narušením veřejného pořádku, které zakládá pro účely ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl v budoucnu narušit veřejný pořádek závažným způsobem“. Vedle toho uvedl, že „[o]depření práva trvalého pobytu lze považovat

za opatření omezující volný pohyb osoby (tj. odepírající jedno z práv vyplývajících z práva volného pohybu) velmi nízkou intenzitou. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu tohoto cizince na území České republiky (kapitola III směrnice 2004/38/ES). Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu“.

27. Ačkoli v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS, posuzoval Nejvyšší správní soud případ aplikace § 75 odst. 2 písm. f) cizineckého zákona, některé závěry jsou pro podobnost obou ustanovení a shodnost účelu platné i pro aplikaci § 87k odst. 1 písm. a) cizineckého zákona. Předně Nejvyšší správní soud uvedl, že jelikož „[...] neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry stěžovatele (oproti správnímu vyhoštění, pozn. zdejšího soudu), postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita“ (bod 12 a 14). Zároveň však dodal, že pod pojem závažného porušení veřejného pořádku nelze podřadit každé porušení nebo obcházení právní normy, neboť distinktivní slovo závažné odpovídá pouze intenzivnímu poruchovému jednání (bod 17). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadení příslušníků Policie České republiky a Městské policie Kutná hora bylo možné hodnotit jako závažné porušení veřejného pořádku (bod 22), a to i přes to, že v době rozhodování správních orgánů uplynuly od spáchání trestného činu takřka 4 roky (bod 23). Jelikož povolení k trvalému pobytu je „nejvyšším“ bytovým titulem, který opravňuje cizince k pobytu na území České republiky, je legitimním požadavek, aby jednání cizince před jeho udělením „[...] nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé“ (bod 23).“
28. V bodě 37 a 38 odůvodnění pak uvedl: „Soud se předem zabýval otázkou, v jaké míře bylo možné k popsané trestné činnosti přihlídnout, když dle čl. 27 odst. 2 bytové směrnice předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí opatření z důvodu veřejného pořádku neodůvodňuje a že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. 3277/2015 Sb. NSS limitoval možnost přihlížet k zahlazeným trestným činům..... Z výše vymezených kritérií vyplývá, že předmětem hodnocení pro uplatnění výhrady veřejného pořádku není samo o sobě odsouzení pro trestný čin, nýbrž osobní chování žadatele, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rozdíl spočívá v tom, že pro zamítnutí žádosti nestačí pouhé konstatování, že cizinec spáchal trestný čin, ale správní orgány musí v každém jednotlivém případě z povahy a rozsahu trestné činnosti dovodit, že je trestná činnost integrální součástí chování cizince, které tak je kvalifikovanou hrozbou společenským zájmům.“
29. Žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 2-3 vyložil neurčitý pojem „veřejný pořádek“, odkázal na odpovídající judikaturu správních soudů, tím definoval právní rámec pro posouzení skutkových zjištění konkrétního případu a pro posouzení, zda skutková podstata dané věci je aplikovatelná pod hypotézu právní normy (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 37/2011 – 154 ze dne 22. 4. 2014, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 10/2003 – 58 ze dne 20. 10. 2004).
30. Žalovaný shledal důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek na základě rozboru trestných činů, které v minulosti na území České

republiky spáchal, který provedl na straně 1 až 2 a dále pak na straně 4 až 5 rozhodnutí. Vyšel z opisu z evidence z rejstříku trestů, v němž zjistil osm záznamů, k odsouzení z roku 2012 a z roku 2022 si opatřil stejnopis trestního rozhodnutí, konstatoval, že ve výpisu z rejstříku trestů nadále figurují odsouzení pod body i., iii., v., vi., vii., viii. Uzavřel, že v případě žalobce nejde o jediné odsouzení ze spáchání trestného činu, nýbrž o osm odsouzení pro trestný čin na území České republiky, navíc v naprosté většině šlo o úmyslné trestné činy, jde o trestnou činnost jak násilnou, tak majetkovou. Uložené tresty nevedly k nápravě žalobce. Žalovaný dále akcentoval časovou blízkost jednotlivých odsouzení, poukázal na páčání trestné činnosti ve zkušební době předchozího odsouzení; poukázal, že několikrát byly žalobci uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody. Poslední z trestů za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky žalobce ještě nevykonal. Toto jednání žalobce představuje opakované narušení veřejného pořádku, jeho jednání nabylo opakovaně takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata několika trestných činů. Žalobce dokonce spáchal zločin. S ohledem na opakované páčání trestné činnosti tak žalobce představuje nadále nebezpečí veřejnému pořádku.

31. Soud konstatuje, že se závěry žalovaného, jak byly shrnuty shora, souhlasí a žalovaný aplikoval § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správně. Žalobce se na území České republiky dopouštěl trestné činnosti opakovaně, dlouhodobě, kdy páchal převážně úmyslnou trestnou činnost různého typu. Protiprávní jednání žalobce, kterého se dopouštěl, zcela jistě nebylo nahodilým excesem, spíše naopak. Lze usuzovat, že žalobce byl svéprávný a přičetný, když se dopustil trestné činnosti. Z obsahu spisu nevyplývalo nic, co by žalobce vyvinulo z jeho trestní odpovědnosti, a ani to nebylo žalobcem tvrzeno. Jeho jednání bylo společensky škodlivé a nežádoucí, kdy páchal nejen trestné činy proti majetku, ale rovněž zasáhl svými skutky i jiné zájmy chráněné zákonem, např. lidské zdraví, svobodu, důstojnost. Za své protiprávní jednání byl žalobce opakovaně uznán vinným a potrestán, naposledy k datu napadeného rozhodnutí žalovaného v roce 2022 (viz. odsouzení pod bodem viii.).
32. Soud shledal i aktuálnost hrozby, neboť žalobce podal žádost o trvalý pobyt dne 6. 6. 2024, ačkoli poslední trestný čin spáchal 28. 10. 2022 a v době vydání napadeného rozhodnutí ještě neuplynula ani zkušební doba, na kterou byl podmíněně odložen trest odnětí svobody, rovněž trest zákazu činnosti motorových vozidel dosud nebyl žalobcem vykonán.
33. Pokud tedy žalobce poukazoval v žalobě, že již nepředstavuje nebezpečí veřejného pořádku, neboť od uložení posledního trestu uplynuly již dva roky a osvědčil se ve zkušební době, pak na tomto místě soud konstatuje, že pro soud je rozhodující stav k datu vydání napadeného rozhodnutí žalovaného a tato tvrzení žalobce jsou shora uvedenými zjištěními vyvrácena. Nicméně lze doplnit, že prosté plynutí času a řádný život mohou v budoucnosti náhled na osobní chování žalobce změnit.
34. Na základě shora uvedeného tak soud shrnuje, že tu je nebezpečí, že by žalobce mohl jednáním závažným způsobem narušit veřejný pořádek a toto nebezpečí je reálné a aktuální ve smyslu shora citovaného § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
35. Soud se dále zabýval druhou námitkou, v níž žalobce namítl nesprávnost posouzení dopadů

rozhodnutí do rodinného a rodinného života. Ani tato námitka není důvodná.

36. Základem pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je § 174a odst. 3 ve znění od 15. 8. 2017. Ten vyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. V ostatních případech, tj. tam, kde to zákon nestanoví, se vychází z toho, že obecný test přiměřenosti provedl již zákonodárce tak, aby správní orgán nemusel v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince.
37. Aplikovaná právní úprava (shora citované ustanovení § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců) správnímu orgánu povinnost zkoumat dopady (negativního) rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v intencích § 174a téhož zákona neukládá, kdy zákonodárce shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby na území České republiky nezískali trvalý pobyt cizinci, kteří svým chováním představují byt jen potencionální hrozbu, že bude závažným způsobem narušen veřejný pořádek, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo cizince na ochranu jeho soukromého a rodinného života.
38. Judikatura správních soudů se nicméně ustálila na závěru, že i v případech, kdy není správní orgán povinen tento zásah posoudit na základě (vnitrostátní) zákonné úpravy, může být (výjimečně) aktivován čl. 8 Úmluvy a správní orgán bude muset k aplikaci této mezinárodní úmluvy mající přednost před zákonem přistoupit a při vznesení konkrétní námitky nepřiměřenosti ze strany účastníka správního řízení vyhodnotit dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018 č.j. 10 Azs 127/2018–30).
39. Z uvedeného plyne, že aby byla námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života v konkrétním případě důvodná, musí intenzita dotčení žalobcových práv v konkrétním případě dosáhnout takových rozměrů, aby „překonala“ zákonodárcem do právní úpravy zakomponovaný veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nezískali trvalý pobyt cizinci, kteří závažným způsobem narušují veřejný pořádek nebo svým chováním vyvolávají nebezpečí, že tento chráněný zájem bude dotčen.
40. Žalobce v průběhu řízení o žádosti aktivoval čl. 8 Úmluvy tím, že v rámci svého osobního dopisu doručeného správnímu orgánu dne 17. 6. 2024 popsal okolnosti ze svého soukromého a rodinného života, které dle jeho názoru měl žalovaný při svém rozhodnutí o žádosti zohlednit, další osobní informace pak plynou z jeho žádosti. Žalobce odkazoval na své vazby k ČR, že zde od raného dětství žije od roku 1972, má zde svoji rodinu, kdy dokládal, že aktuálně žije se svou matkou, a nemá žádné vazby k Bulharsku.
41. Soud především odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného na str. 5 až 7, včetně odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že žalobce v řízení neuvedl žádné závažné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr o nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého a rodinného života v důsledku nevydání jím požadovaného nejvyššího pobytového oprávnění. Žalobci není odnímáno pobytové oprávnění a není povinen z území vycestovat, kdy je státní příslušností Bulharsko, a tedy občanem EU, rovněž mu není zakazován pobyt na území ČR. O dopadu do osobního a rodinného života tak nelze hovořit, když tento může i v případě zamítavého rozhodnutí

nadále rozvíjet. Na získání určitého pobytového oprávnění není právní nárok, žalobce si měl a mohl být při páchání trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců.

42. Žalobce akcentoval, že kladné rozhodnutí o jeho žádosti by mu umožnilo být účasten na veřejném zdravotním pojištění, poukazoval na závažné problémy s plícemi a se srdcem, potřebu pravidelné lékařské pomoci. Tato námitka žalobce není důvodná. Poskytování lékařské péče v České republice a přístup k ní nejsou podmíněny či jinak vázány na účast na veřejném zdravotním pojištění. Žalobce má možnost si sjednat komerční zdravotní pojištění či získat lékařskou péči za přímou úhradu. Rovněž veřejné zdravotní pojištění nevzniká pouze na základě povolení k trvalému pobytu, nýbrž i na základě jiných zákonem stanovených skutečností (srov. § 2 a 3 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů). Zdravotní potíže žalobce popisoval pouze obecně a zůstaly v průběhu řízení před správním orgánem i v soudním řízení pouze v rovině tvrzení.
43. Žalobcem doložená vyúčtování služeb O2 za 23. 2. 2024 do 22. 9. 2024 jsou pro posouzení věci bez právního významu.

Závěr a náhrada nákladů řízení

44. Jak vyplývá ze shora uvedeného, závěry správních orgánů se opírají o zákonné důvody a jsou správné. Žalobní námitky soud neshledal důvodné, a proto žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, jak uvedeno ve výroku ad. I tohoto rozhodnutí.
45. Výrok ad. II tohoto rozhodnutí je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. a skutečností, že procesně zcela úspěšnému žalovanému, kterému náleží právo na náhradu nákladů řízení, nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady dle obsahu spisu nevznikly. Žalobce byl ve věci zcela procesně neúspěšný. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. března 2025

JUDr. Jana Zonková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

